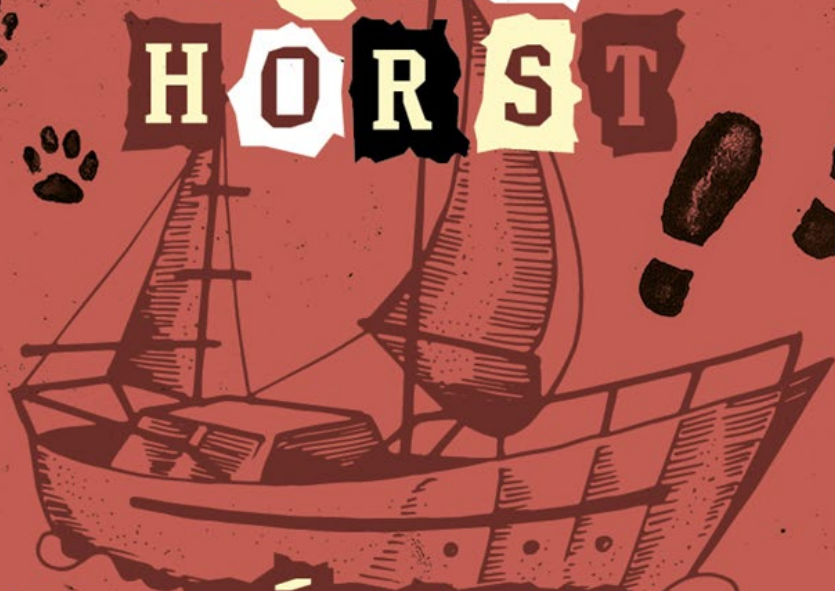

**JØRN
LIER
HORST**

CLUE

**ZÁHADA
PLACHETNICE
LIBERTY**

KNIHA ZLIN

Záhada plachetnice Liberty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst
Záhada plachetnice Liberty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

trix

**JØRN
LIER
HORST**

**ZÁHADA
PLACHETNICE
LIBERTY**

V překladu Pavly Nejdlé

KNIHA ZLIN

Obsah

1	Auto	9
2	Babí léto	14
3	Výstřižky	19
4	Kurz malby	24
5	Por favor	29
6	Dopis	34
7	Mapa	39
8	Noční zvuky	43
9	Bezesná noc	49
10	Jezírko	53
11	Noční plavba	57
12	Podzimní výstava	62
13	Na palubě	67
14	Z hlubin	72
15	Hurá na chatu	77
16	Kufřík	82
17	Zpackaná akce	86
18	Pod hladinou	91
19	Krádež	95
20	Devět pokojů	99
21	Pronásledování	104
22	Kotva	108
23	J F	114

Cecílie Gaatheová bydlí se svým tátou Alanem W. Gaathem v penzionu Perla, který táta vlastní a vede. Její maminka, Iselin Gaatheová, loni za záhadných okolností utonula ve Škunerové zátoce.

Leo Bast se do Škunerové zátoky přistěhoval teprve nedávno. Bydlí v soukromé části penzionu se svojí mámou Rebekou, která nově nastoupila na místo hotelové provozní. Leovi rodiče jsou rozvedení. Táta je novinář a žije v Dubaji.

Une Flakerová bydlí s rodiči a dvěma bratry ve staré kapitánské vile na východě Škunerové zátoky. Žije tam odjakživa. Její táta, Widar Flaker, je rybář a maminka pracuje jako učitelka ve městě.

Egon je Unin pes. Říká mu Egon, protože má velké ego – je tvrdohlavý a dělá si, co chce. Je to voříšek, Une sahá ke kolenům, má hnědou huňatou srst, dlouhý ocas a studený čumák. Prý je to potomek policejního psa.

Penzion Perla postavil Cecíliin prapradědeček před více než sto lety. Tehdy hosté připlouvali parníkem k lodnímu molu nebo přijížděli vlakem do města a odtud pak pokračovali až k pobřeží v kočárech tažených koňmi. Za války dům zabrali Němci a ubytovali v něm důstojníky. Místo pak střídalo majitele, až dům znovu koupili Cecíliini rodiče, zrenovovali ho a začali pokoje pronajímat hostům. Cecílie s tatínkem bydlí v prvním patře soukromé části penzionu. Stejně tak i Leo se svojí mámou. Vysoko nad celý penzion se tyčí věž s pokojíkem.

Série CLUE:

Záhada mloka

Záhada maltézských hodin

Záhada mořského dna

Záhada otevřených hrobů

Záhada plachetnice Liberty

**„Svoboda jednoho končí tam, kde začíná
svoboda druhého.“**

JOHN STUART MILL (1806–1873)

Auto

„Co tady dělá?“ podivila se Une a seskočila z kola.

Auto, o kterém mluvila, stálo na zarostlé lesní odbočce. Nebýt Egon, nikdy by si ho nevšimli. Běžel před nimi s čumákem u země, a než k němu dorazili, auto zatím už dvakrát oběhl kolem dokola.

Leo položil kolo do suché žluté trávy vedle cesty.

„Možná je kradené,“ přemýšlel a šel až k němu.

Cecílie ho následovala. Cesta byla úzká a spoustu let ji nikdo nepoužíval. Mezi šterkem vyrůstala tráva a větve stromů lemujících příkopy podél cesty auto zakrývaly tak, že zrakům kolemjdoucích bylo téměř skryté.

„Nevypadá, že by bylo kradené,“ řekla Une. Odsunula bokem pár větví a připojila se k Egonovi na jeho třetím kolečku kolem vozu.

Bylo to černé BMW s lesklými disky kol. Od laku se odrážely paprsky podzimního slunce.

„Určitě tu už nějakou dobu stojí,“ prohlásila Cecílie.
„Má střechu zapadanou starým listím.“

Une odhrnula pár žlutých lupenů a pohlédla vzhůru. Nad nimi zašustilo na větvích suché listí.

Leo došel ke dveřím na straně u řidiče a zkusil je otevřít.

„Zamčeno,“ prohlásil a obešel auto na druhou stranu. Naklonil se k bočnímu okénku, zastínil si oči rukama a nahlédl dovnitř.

„Na sedadle leží nějaká mapa,“ řekl a přesunul se k zadnímu oknu.

Cecilie také nakoukla dovnitř. Mapa byla složená. Bylo vidět, že pokrývá oblast někde u pobřeží, ale nedalo se poznat kde.

„Krev!“ vykřikl Leo. „Vzadu je nějaké oblečení od krve!“

Dívky ho obklopily a nahlédly do auta. Na zadním sedadle ležela bílá košile s červenými skvrnami.

„To může být od marmelády,“ byla přesvědčená Cecilie. „Nebo od kečupu.“

Byla z nich tří nejrozhávanější a pro všechno hledala přirozené vysvětlení.

„Nebo to může být krev z nosu,“ tipla si Une. Ani ona nebyla tak hr jako Leo.

„Kde ale jsou lidi, co s ním přijeli?“ přemýšlel Leo. „Tohle je dost divný místo na parkování.“

„Možná šli na lov?“ navrhla Cecilie.

Leo zavrtěl hlavou a kousl se do spodního rtu.

„Vyfotím si to,“ řekl a vytáhl mobil.

Egon si sedl za auto a rozštěkal se na zavazadlový prostor.

Cecílie a Une na sebe pohlédly.
„Myslíte, že tam něco je?“ zeptala se Cecílie. „Že by Egon něco cítil?“

Leo vyfotil pár snímků a došel k nim.

„Je zamčený?“ zeptal se.

„Nevím,“ odpověděla Une a sedla si vedle Egona.

Leo zkusil kufr otevřít. Nešlo to.

„Nejspíš to má centrální zamykání,“ řekl. „Takovou tu věcičku, kterou zmáčkneš, a všechny dveře se naráz odemknou.“

O pár kroků poodstoupil a udělal ještě jednu fotku.

Egon znovu zaštěkal, pak ale mezi stromy zahlédl nějaké ptáky a rozběhl se za nimi. Obsah zavazadlového prostoru najednou očividně nebyl zas až tak důležitý.

Une zvedla kolo.

„Jedeme domů?“ zeptala se a zavolala na Egona.

Cecílie přikývla, ale na cestu odbočila jako poslední. Vážně to je divné místo na parkování, napadlo ji a ještě naposled se ohlédla přes rameno.

Cecílie, Leo a Une žili ve Škunerové zátocě. Byl to starý rybářský přístav, kde už mnoho stálých obyvatel nezůstalo. Před pár lety Cecíliin táta převzal penzion u pláže. Leova máma v něm začala pracovat a Cecílie i Leo bydleli v prvním patře penzionu, zatímco Une žila se svojí rodinou ve starobylé kapitánské vile u mola pro velké lodě.

Cesta do Škunerové zátoky se vinula mezi hustými lesy, míjela statky a ohrady pro koně a vedla podél

tmaých zoraných polí. Když dorazili do penzionu, Cecílie už na černé auto nemyslela.

Velká bílá budova stála ve stínu letitých dubů, jejichž žlutohnědé listí ještě úplně neopadalo. Dům měl dvě poschodí, prosklenou verandu, balkony a mansardy. Úplně nahoře se nacházel věžní pokoj – čtverhranná věž s okny na všechny strany. Schodiště, které tam vedlo, bylo tak úzké a strmé, že při požární kontrole pokoj nedovolili pronajímat hostům. Místo toho se v něm scházeli Cecílie, Leo, Une a Egon.

Opřeli kola a vyšli po širokém schodišti vedoucím k penzionu, u vchodových dveří seděl v kleci Artur a vítal je.

„*Ahoj láska,*“ pozdravil je jako obyčejně a zobákem vyloudil zvuk, jako když mlaskne pusa. „*Tady jsi?*“

Starý papoušek Cecílii rozesmál. Zašla dovnitř pro džbán se šťávou. Artur bydlel v penzionu už přes dvacet let, od doby, kdy jeho páníček odjel bez něj.

Letošní podzim byl neobyčejně suchý a teplý a po deštivém a chladném období vál teď od moře teplý vítr. Okna verandy byla otevřená. Z rádia hrála hudba a téměř neznatelný mořský vánek rozhýbal záclony.

„Čí auto by to mohlo být?“ zeptala se Une, když se usadili kolem jednoho ze stolků na verandě.

„Mě víc zajímá, co je v kufru,“ namítl Leo.

Cecílie pokrčila rameny a nalila šťávu do sklenic. Vlajky na stožárech před penzionem v teplém podzimním počasí jen zplihle visely. Moře modře jiskřilo až k oparu na horizontu. Pár set metrů od břehu kotvila

velká plachetnice. Z vrcholu jejího stěžně se vznesl rucek a zamířil k pevnině.

Cecilie zaslechla, že uvnitř v recepci táta zesílil rádio. Dělával to vždycky, když vysílali zprávy.

„Policie pátrá po pohřešovaném šestadvacetiletém Jeanu Paulu Luminarkovi, jehož zmizení nahlásila rodina včera odpoledne,“ slyšeli oznámení hlasatele z rádia. „Jean Paul Luminark byl naposledy spatřen v pondělí ve 14 hodin, kdy odjel z domova v černém BMW M3 s poznávací značkou BS 76850. Muže ani vozidlo od té doby nikdo neviděl.“

Leo se zarazil se sklenicí u pusy.

„Slyšely jste to?“ zeptal se a postavil sklenku, aniž se napil. „Přesně takové auto jsme přece objevili!“

Babí léto

Hlasatel v rádiu pokračoval dalšími zprávami. Leo se zvedl a vytáhl z kapsy mobil.

„Pamatujete si, co říkal za espézetku?“ zeptal se a hledal fotky ze zarostlé cesty.

Une zavrtěla hlavou.

„Myslím, že to končilo padesátkou,“ řekla Cecílie.

„Je to ono!“ vykřikl Leo a ukázal jim fotku. „Končí padesátkou!“

„Koukni se na internet,“ navrhla Une. „Určitě o tom píšou i tam.“

Leo položil telefon na stůl, aby i ostatní mohli na displeji sledovat, co hledá. Pátrání bylo jednou z hlavních zpráv Internetových novin. Byla tam velká fotka pohřešovaného Jeana Paula Luminarka. Měl tmavé vlasy sčesané dozadu a tmavé obočí nad vážnýma hnědýma očima.

„*Pohřešovaný šestadvacetiletý muž je synem multimilionáře Toma Luise Luminarka,*“ četla Une a podíva-

la se po ostatních. „*Policie nevylučuje, že jeho zmizení může mít kriminální pozadí.*“

„Co tam píšou o tom autu?“ chtěl vědět Leo a posunul stránku níž. „*Tady! V souvislosti se zmizením pátrá policie i po vozidle pohřešovaného, černém BMW M3 poznávací značky BS 76850.*“

Leo našel fotku, kterou dnes pořídil.

KF 39250.

Hluboce si povzdechl, klesl na židli a byl očividně zklamaný. V posledních měsících si užili spoustu napětí. Pohřešovaný muž a ztracené auto mohli být začátkem nového dobrodružství, které by jim vyplnilo podzimní prázdniny, ovšem ta možnost se rozplynula stejně rychle, jako se vynořila.

Od moře líně vál mírný vítr. Zmocnil se červeného plastového kyblíčku, který na pláži zapomnělo nějaké dítě, a kutálel ho po písku. Vrátilo se letní počasí, i když už začal říjen.

Blížil se k nim Starouš Tim o holi a s novinami pod paží. Bydlel ve Škunerové zátoce v jedné ze starobylých kapitánských vil a rád chodil na procházky. Vyškrábal se na terasu a vytáhl kapesník, aby si mohl otřít čelo.

„Je horko, co?“ usmála se Cecílie.

„Babí léto,“ přikývl Starouš Tim. „To tady u nás nebývá časté.“ Položil noviny na stůl a popošel k teploměru na zdi. „Jednadvacet stupňů,“ hlásil.

„Babí léto?“ divil se Leo.

„Když se na podzim vrátí teplé počasí, říká se tomu babí léto,“ vysvětloval Starouš Tim. „Moje máma říkala

falešné léto, podle ní byly teplé podzimní dny předzvěstí, že se stane něco zlého.“

Cecílie, Leo a Une se po sobě podívali.

„Už je to nejmiň sedmnáct let, co jsme tu babí léto neměli,“ pokračoval Starouš Tim.

„A stalo se tehdy něco hrozného?“ nedala Cecílii zvědavost.

Starouš Tim si prohrábl hustý šedý vous.

„Toho podzimu shořel Worseův dům,“ odpověděl a ukázal směrem dolů po cestě. Z místa, kde seděli, zbytky starých základových zdí obrostlých křovím kousek od cesty nebylo vidět, ale všichni tři o nich věděli.

„Co se stalo?“ zajímala se Une. Ve Škunerové zátoce bydlela odjakživa, ale příběh Worseova domu očividně ještě neslyšela.

„Tenkrát v noci, poté co se počasí znovu zhoršilo, nás vzbudily výkřiky a praskání ohně. Když jsem vyšel ze dveří, něco tam uvnitř bouchlo. Utrhlo to celou čelní stranu domu. Kusy hořících trámů se rozlétly na všechny strany. Do nebe šlehalý jiskry a starý Worse stál bosý na cestě s úsměvem od ucha k uchu.“

„On se smál?“ divil se Leo. „Přestože mu hořel barák?“

„To on ho zapálil,“ vysvětlil Starouš Tim.

„A proč?“

Starouš Tim si opět pohládl vous.

„To nevím,“ přiznal. „Vím jen, že si pro něj přijeli doktoři v bílých pláštích a někde ho zavřeli. Od té doby ho tu nikdo neviděl.“

„On byl blázen?“

„Možná, ale byl to jeho dům. Mohl si s ním dělat, co chtěl. Jestli ho chtěl spálit, byla to jenom jeho věc.“

„Člověk přece nemůže spálit vlastní dům jenom proto, že se mu zachce,“ protestovala Cecílie.

Starouš Tim na ni upřel svoje šedé oči.

„Vážně?“ zeptal se.

Leo byl na Cecíliině straně. „Člověk si přece nemůže dělat, co chce,“ tvrdil. „Jak by to potom na světě vypadalo?“

„Spíš by mě znepokojovalo, kdyby si lidi nesměli dělat, co chtějí,“ namítl Starouš Tim a rozložil noviny. „Kdyby o tom, co se týká jen dotyčného člověka, rozhodovali druzí. Pak by neexistovala svobodná vůle.“

Starouš Tim se začetl do novin.

„Pojďte!“ vstal Leo. „Mrkneme se na ten barák.“

Egon byl na nohou jako první a vyrazil po cestě ke starým ruinám vyhořelého domu.

Mezi šedými kameny rostlo křoví. Ze starých rozpadlých železných kamen vyrůstala bříza.

„Představte si, že zapálil vlastní barák,“ dumala Une.

„Pokud neměl ženu a děti, tak to byl jen jeho problém,“ řekl Leo.

„Ale stejně,“ namítl Cecílie a kopl do staré zdi. „Když nechci dělat úkoly, je to taky jenom moje věc, ale stejně je dělat musím.“

„Fakt musíš?“ smál se Leo.

Cecílie se usmála. Občas totiž nějaký úkol neudělala.

Žluté podzimní listy šustily v teplém větru. Jeho poryv hnal po prašné cestě staré noviny. Cecílie se

sehnula a zvedla je. Chtěla je složit, vzít je s sebou k penzionu a tam je vyhodit do popelnice, ale zarazila se a prohlížela si je. Listovala jednotlivými stránkami a přitom jí došlo, že to, co právě drží v rukou, změní jejich podzimní prázdniny v pořádné dobrodružství.